

Sygn. akt XVII AmE 25/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Wydział XVII Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Bogdan Gierzyński

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Elektrociepłownia (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 20 listopada 2018 r., znak: (...)

I. oddala odwołanie w całości;

II. zasądza od powoda Elektrociepłownia (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński.

Sygn. akt XVII AmE 25/19

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 20 listopada 2018 r., znak: (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 18 w związku z art. 56 ust. 2 oraz art. 30 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r., poz. 755 ze zm.) oraz art. 104 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: Elektrociepłownia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. orzekł, że:

1. Elektrociepłownia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. nie wydała w terminie, o którym mowa w art. 7 ust. 8g pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne warunków przyłączenia do sieci

- w roku 2016 - termin wydania warunków przyłączenia do sieci został przekroczony o 11 dni,
- w roku 2017 - termin wydania warunków przyłączenia do sieci został przekroczony o 18 dni,

2. za działanie określone w pkt 1 wymierzam Elektrociepłowni (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. karę pieniężną w kwocie 87.000 zł (osiemdziesiąt siedem tysięcy złotych).

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła Elektrociepłownia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji odwołujący zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 56 ust. 6 prawa energetycznego ustawy prawo energetyczne poprzez nienależyte rozważenie ustawowych przesłanek stosowania opisanych tam instytucji;
- naruszenie art. 56 ust.6a ustawy prawo energetyczne poprzez nie rozważanie przesłanek do odstąpienia od wymierzenia kary, mimo zawartego wniosku przedsiębiorstwa energetycznego w tym zakresie w korespondencji z dnia 25.05.2018 roku;
- wadliwe ustalenia faktyczne w zakresie :
- stopnia szkodliwości czynu przypisywanych spółce Elektrociepłownia (...) sp. z o.o.;
- stopnia skomplikowania sprawy przy wydaniu warunków przyłącza w 2016 roku oraz 2017 roku, zważywszy na konieczność uwzględnienia nakładów inwestycyjnych oraz zależności podmiotowych i konieczności współdziałania wielu podmiotów przy wydawaniu przedmiotowych warunków.

Niezależnie od powyższego, odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, mających wpływ na wynik sprawy, a to art. 8 kpa, 75 kpa, 77kpa, art. 80 kpa, 81 a kpa, art. 107 kpa poprzez ich niezastosowanie lub wadliwe zastosowanie.

Odwołujący wniósł o:

- zaliczenie w poczet materiału dowodowego dowodów załączonych na etapie rozpoznania sprawy przed Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki;
- na zasadzie opisanej w art. 248 kpc wniósł o zwrócenie się do podmiotu (...) S.A. o podanie do jakiej inwestycji były składane wnioski o warunki przyłącza w 2016 roku oraz 2017 roku, podanie stanu zaawansowania inwestycji na dzień składania wniosków w 2016 roku i 2017 roku oraz przewidywanego czasu zakończenia inwestycji w dacie składania wniosków oraz w chwili obecnej, a to dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu powódki;
- przesłuchanie świadka G. T. - na okoliczności związane z procesem wydawania warunków przyłączenia w 2016 roku i 2017 roku, przyczyn niewydania warunków w terminie a w szczególności na okoliczność braku współdziałania właściciela majątku przy wydawaniu warunków powstałą konieczność zwrócenia się do T. dopiero w momencie braku współdziałania właściciela majątku, na którym działa spółka elektrociepłownia (...), okresu i perspektyw spółki Elektrociepłownia (...) braku szkody po stronie wnioskodawcy, co pozwoli również na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu;
- dowodu z opinii biegłego z zakresu elektroenergetyki w zakresie ustalenia czasochłonności i zaangażowania finansowego w inwestycje wymagane na podstawie warunków przyłączenia nr (...) i (...), a to dla umożliwienia Sądowi oceny stopnia szkodliwości opóźnienia wydania warunków o kilkanaście dni;
- przesłuchanie stron;

Składając powyższe zarzuty i wnioski spółka Elektrociepłownia (...) sp. z o.o. z siedzibą w R. wniosła o :

- odstąpienie od wymierzenia kary po myśli art. 56 ust. 6a prawa energetycznego;
- względnie o uchylenie zaskarżonej decyzji z przyczyn poniżej opisanych.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1) oddalenie odwołania,

2) dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, przesłanych Sądowi na podstawie art. 479⁴⁸ § 1 k.p.c. przy piśmie z dnia 22 stycznia 2019 r., znak: (...) (...) - na okoliczność zasadności wymierzenia powodowi kary pieniężnej,

3) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 28 listopada 1998 r., znak: (...) ze zm., Prezes URE udzielił Przedsiębiorcy - Elektrociepłownia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na dystrybucji energii elektrycznej na potrzeby odbiorców zlokalizowanych na terenie miasta R. oraz gminy M., sieciami o napięciu 110 kV, 20 kV, 6 kV oraz sieciami niskiego napięcia.

I) W zakresie wniosku o wydanie warunków przyłączenia z dnia 20 maja 2016 r.:

Pismem z dnia 20 maja 2016 r. data wpływu do Przedsiębiorcy 10 czerwca 2016 r. (...) SA. (dalej zwany: „Wnioskodawcą”) złożył do Elektrociepłowni (...) wniosek nr (...) o określenie warunków przyłączenia do sieci dystrybucyjnej Przedsiębiorcy. Wniosek dotyczył obiektu istniejącego przyłączonego do sieci o napięciu 6kV i swoim zakresem obejmował zmianę miejsca dostarczania energii elektrycznej. Pismem z dnia 23 czerwca 2016 r. Przedsiębiorca poinformował Wnioskodawcę, że wniosek „został odrzucony ze względów formalnych”, a także, iż „Po uzupełnieniu brakujących załączników, złożony wniosek zostanie poddany ponownemu rozpatrzeniu”. Pismem z dnia 14 lipca 2016 r. data wpływu do Przedsiębiorcy 21 lipca 2016 r. Wnioskodawca uzupełnił brakujące załączniki do wniosku o określenie warunków przyłączenia do sieci dystrybucyjnej Przedsiębiorcy. Datę tę (tj. 21 lipca 2016 r.) Prezes URE przyjął jako datę złożenia wniosku o określenie warunków przyłączenia, o której mowa w art. 7 ust 8g pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne. Następnie, pismem z dnia 3 sierpnia 2016 r. Przedsiębiorca zgodnie z art. 7 ust 8h ustawy - Prawo energetyczne potwierdził złożenie wniosku przez Wnioskodawcę i określił datę jego złożenia na dzień 21 lipca 2016 r. Ostatecznie wraz z pismem z dnia 28 grudnia 2016r. Przedsiębiorca przesłał Wnioskodawcy warunki przyłączenia nr (...) wraz z umową nr (...) o przyłączenie do sieci dystrybucyjnej obiektu: (...) SA, Koksownia R. ul. (...), (...) (...) R.. Pismo to, zgodnie z kopią książki nadawczej i odciskiem pieczęci na zwrotnym potwierdzeniu odbioru nadane zostało w dniu 29 grudnia 2016 r.

Z powyższego wynika, że termin wydania warunków przyłączenia do sieci został przekroczony o 11 dni.

II) W zakresie wniosku o wydanie warunków przyłączenia z dnia 2 lutego 2017 r.

Pismem z dnia 2 lutego 2017 r. data wpływu do Przedsiębiorcy 10 lutego 2017 r. Wnioskodawca podniósł, że „jesteśmy zmuszeni do rezygnacji z dalszego procedowania naszego Wniosku” m.in. z uwagi na to, iż gadania nałożone na nas do wykonania podane w Warunkach przyłączenia i w Umowie przyłączeniowej są niewspółmierne do wnioskowanego zwiększenia mocy przyłączeniowej”. Wskazał także, że „wychodząc naprzeciw Państwu bieżącym możliwościom zmiany mocy przyłączeniowej, uwzględniając korektę harmonogramu realizowania inwestycji przez (...) SA. w Koksowni R. zwracamy się do Państwa ze zmienionym wnioskiem o określenie warunków przyłączenia do sieci.” We wniosku z dnia 2 lutego 2017 r. wnioskowana moc przyłączeniowa na przyłączach 6kV wynosiła 4000 kW (we wniosku (...) moc ta wynosiła 8050 kW). Pismem z dnia 20 lutego 2017 r. Przedsiębiorca wezwał Wnioskodawcę do zweryfikowania ze stanem faktycznym numeracji liczników. Pismem z dnia 1 marca 2017 r., które wpłynęło do Przedsiębiorstwa w dniu 3 marca 2017 r. Wnioskodawca uzupełnił brakujące załączniki do wniosku o określenie warunków przyłączenia do sieci dystrybucyjnej Przedsiębiorcy. Datę tę (3 marca 2017) r. Prezes URE przyjął jako datę złożenia wniosku o określenie warunków przyłączenia, o której mowa w art. 7 ust 8g pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne. Następnie, pismem z dnia 6 marca 2017 r. Przedsiębiorca zgodnie z art. 7 ust. 8h ustawy - Prawo energetyczne potwierdził złożenie wniosku przez Wnioskodawcę i określił datę jego złożenia na dzień 3 marca 2016 r. Opracowane przez Przedsiębiorcę warunki przyłączenia nr (...) wraz z umową nr (...) o przyłączenie do sieci

dystrybucyjnej obiektu: (...) SA, Koksownia R. ul. (...), (...)-(...) R. zostały, zgodnie z kopią rejestru użytkownika samochodu osobowego marki S. (...), numer rejestracyjny (...) oraz oświadczeniami Pana T. J. i G. T. dostarczone Wnioskodawcy w dniu 18 sierpnia 2017 r. Powyższą datę otrzymania warunków przyłączenia do sieci potwierdził również Wnioskodawca w piśmie z dnia 31 sierpnia 2017 r.

Z powyższego wynika, że termin wydania warunków przyłączenia do sieci został przekroczony o 18 dni.

Stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty zgromadzone w toku postępowania sądowego, których autentyczność nie były przez żadną ze stron postępowania kwestionowane.

Sąd oddalił wnioski dowodowe powoda w postaci przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka oraz dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, albowiem wobec zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz stanowisk wyrażonych przez strony postępowania, Sąd uznał za zbędne przy wydawaniu rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 7 ust 3a ustawy - Prawo energetyczne, podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci składa wniosek o określenie warunków przyłączenia do sieci w przedsiębiorstwie energetycznym, do którego sieci ubiega się o przyłączenie”.

Podobnie § 6 ust 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego z dnia 4 maja 2007 r. (Dz.U. z 2007 r., Nr 93, poz. 623) stanowi, że podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci, składa wniosek o określenie warunków przyłączenia w przedsiębiorstwie energetycznym zajmującym się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej, do którego sieci ubiega się o przyłączenie”.

Natomiast w myśl art. 7 ust 3b ustawy - Prawo energetyczne, wniosek o określenie warunków przyłączenia zawiera w szczególności oznaczenie podmiotu ubiegającego się o przyłączenie, określenie nieruchomości, obiektu lub lokalu, o których mowa w ust 3, oraz informacje niezbędne do zapewnienia spełnienia wymagań określonych w art 7a”.

Termin wydania warunków przyłączenia do sieci reguluje art. 7 ust 8g pkt 1 ustawy - Prawo energetyczne, zgodnie z którym, przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej, jest obowiązane wydać warunki przyłączenia w terminie 150 dni od dnia złożenia wniosku o określenie warunków przyłączenia przez wnioskodawcę przyłączanego do sieci o napięciu znamionowym wyższym niż 1 kV, a w przypadku przyłączania źródła - od dnia wniesienia zaliczki.

Wskazany wyżej termin 150 dni od dnia złożenia wniosku należy uznać za wystarczający, aby niezależnie od ewentualnych przeszkód i problemów, by obowiązane do wydania warunków przedsiębiorstwo, mogło go dotrzymać. Jednocześnie, przepis nie przewiduje wyjątków umożliwiającym przekroczenie tego terminu. Jest to równocześnie termin wystarczający do stwierdzenia braku możliwości wydania tych warunków z uwagi na brak technicznych lub ekonomicznych warunków przyłączenia. W takich przypadkach przedsiębiorstwo energetyczne winno odmówić wydania warunków przyłączenia.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 2e ustawy - Prawo energetyczne wynika, że termin 150 dni nie może ulec przedłużeniu, a jego przekroczenie podlega karze wymierzonej za każdy dzień zwłoki.

W realiach niniejszej sprawy, co jest bezsporne, powód w latach 2016 i 2017 nie dochował terminu wydania warunków przyłączenia Wnioskodawcy, przy czym opóźnienie w wydaniu warunków wyniosło w roku 2016 - 11 dni, a w roku 2017 - 18 dni.

Jakkolwiek powód stoi na stanowisku, że przekroczenie terminu do wydania warunków w obu przypadkach było nieznaczne i nie wyrządziło Wnioskodawcy realnej szkody, a wynikało ze skomplikowanego charakteru projektowanej inwestycji, to zdaniem Sądu każde przekroczenie terminu wydania warunków jest uciążliwe dla podmiotu ubiegającego się o przyłączenie do sieci, albowiem pozbawia go pewności realizacji swoich zamierzeń inwestycyjnych, gdyż wydanie warunków przyłączenia potwierdza gotowość przedsiębiorstwa sieciowego do zawarcia umowy o przyłączenie. Uzyskanie warunków przyłączenia jest istotne dla podmiotu ubiegającego się o przyłączenie, gdyż potwierdzają, że przyłączenie jest w ogóle możliwe, a warunki określają prace i nakłady jakie muszą być spełnione, aby przyłączenie do sieci zostało zrealizowane. Dlatego zwłoka w wydaniu warunków przyłączenia jest dotkliwa dla podmiotu ubiegającego się o przyłączenie i uniemożliwia podjęcie działań zmierzających do realizacji przyłączenia.

Należy przy tym wskazać, dzieląc stanowisko Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2014 r. sygn. akt III SK 9/14, że warunki przyłączenia określają wymagania jakie musi spełniać instalacja podmiotu ubiegającego się o przyłączenie do sieci, aby przyłączenie było możliwe.

Zdaniem Sądu kilkunastodniowe opóźnienia w wydaniu warunków, nie mogą zostać uznane za zachowanie o znikomej szkodliwości czynu, co uniemożliwia w przedmiotowej sprawie zastosowanie art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne.

Zgodnie z art. 56 ust. 2e ustawy - Prawo energetyczne, wysokość kary wymierzonej w przypadku nie wydania w terminie warunków przyłączenia nie może być niższa niż 3.000 zł za każdy dzień zwłoki.

W przedmiotowej sprawie pozwany mając na względzie przesłanki wynikające z art. 56 ust. 6 ww. ustawy, tj. stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie powoda i jego możliwości finansowe oraz uwzględniając długość pozostawania w zwłoce z wydaniem warunków, jak również częstotliwość naruszeń wymierzył powodowi karę w dolnej granicy zagrożenia, tj. 3.000 zł za każdy dzień zwłoki.

Sąd uznaje za chybione zarzuty powoda dotyczące naruszenia art. 56 ust. 6 i 6a ustawy - Prawo energetyczne.

Sąd podziela pogląd wyrażony m.in. w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z siedzibą w Warszawie z dnia 11 lipca 2018 r. sygn. akt VIII SA/Wa 205/18 oraz w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 13 lutego 2019 r. sygn. akt II SA/Go 924/18 (w tym przypadku za brak realizacji w określonym terminie obowiązku sprawozdawczego, ustalona w sztywnej wysokości za każdy dzień zwłoki), mówiące o braku możliwości odstąpienia od wymierzenia kary, w przypadku kar wymierzanych w wysokości określonej wprost w przepisach działu IVa Kpa.

Stosownie do art. 56 ust. 6 ustawy - Prawo energetyczne ustalając wysokość kary pieniężnej, uwzględniono stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie podmiotu oraz jego możliwości finansowe, i uznał, że wymierzenie kary pieniężnej w dolnej granicy wymiaru kary spełni swoją represyjno - wychowawczą funkcję.

Przy ocenie stopnia szkodliwości czynu wzięto pod uwagę, że zachowanie powoda godziło w obowiązek dochowania ustawowego terminu wydania warunków przyłączenia do sieci. Przekroczenie tego terminu pozbawiło podmiot występujący z wnioskiem o przyłączenie pewności realizacji (lub braku możliwości) swoich zamierzeń inwestycyjnych.

O szybkie wydanie warunków przyłączenia (...) S.A. wnioskował w skierowanym do powoda piśmie z dnia 31 sierpnia 2018 r. Można zatem uznać, że wydanie warunków przyłączenia miało dla zamierzeń (...) S.A. istotne znaczenie.

Z kolei terminy wydania warunków przyłączenia do sieci elektroenergetycznej zostały zagwarantowane i określone przez ustawodawcę. W tym miejscu wskazać należy, że wydanie warunków przyłączenia potwierdza gotowość przedsiębiorcy sieciowego do zawarcia umowy przyłączeniowej. Warunki przyłączenia wydane przez przedsiębiorstwo sieciowe wskazują bowiem, jakie wymagania musi spełniać instalacja podmiotu ubiegającego się o przyłączenie do sieci, aby takie przyłączenie

było możliwe (postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt III SK 9/14). W tym przedmiocie wypowiedział się również w wyroku z dnia 17 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (sygn. akt XVII AmE 69/12) gdzie wskazał, że „Warunki przyłączenia mają na celu rozwianie niepewności co do zawarcia w przyszłości umowy o przyłączenie. Uzyskanie takich warunków oznacza, że podmiot przyłączany zyskuje pewność, że w przypadku, gdy zrealizuje on wyznaczone warunki to zostanie przyłączony do sieci, po uprzednim zawarciu umowy o przyłączenie. Uzyskanie warunków stanowi podstawę dla podmiotu przyłączanego do czynienia nakładów na wykonanie obiektu, z którego funkcjonowaniem związana jest konieczność przyłączenia do sieci”.

W przedmiotowej sprawie jakkolwiek powód w ostateczności wydał warunki przyłączenia do sieci, jednakże uczynił to dwukrotnie (zarówno w roku 2016, jak i roku 2017) po terminie, przekraczając go odpowiednio w roku 2016 - o 11 dni i w roku 2017 – o 18 dni. Z tego względu stopień szkodliwości czynu należy określić jako duży.

Z tego względu, zdaniem Sądu nie zachodzą przesłanki odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art 56 ust 6a ustawy - Prawo energetyczne. Zgodnie z tym przepisem Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Wprawdzie ostatecznie Przedsiębiorca wydał warunki przyłączenia do sieci, jednak duże przekroczenie ustawowego terminu ich wydania, nie pozwoliło na określenie stopnia szkodliwości czynu jako znikomego.

Wysokość kary pieniężnej wymierzanej w przypadku, o którym mowa art. 56 ust 1 pkt 18 ustawy - Prawo energetyczne nie może być niższa niż 3.000 zł za każdy dzień zwłoki w wydaniu warunków przyłączenia (art. 56 ust 2e ustawy - Prawo energetyczne). Przy czym, zgodnie z art. 56 ust 3 ustawy - Prawo energetyczne wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1-38, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Ponieważ przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie, czy Przedsiębiorca naruszył obowiązujące przepisy prawa, tym samym do przesądzenia odpowiedzialności Przedsiębiorcy wystarczy ustalenie, że przedsiębiorca nie realizuje nałożonych na niego obowiązków w terminie. Zatem już sam fakt stwierdzenia opisanego w dyspozycji art. 56 ust. 1 pkt 18 ustawy - Prawo energetyczne przewinienia decyduje o tym, że kara pieniężna musi zostać Przedsiębiorcy wymierzona, albowiem sam fakt naruszenia zakazu lub nakazu przewidzianych w ustawie - Prawo energetyczne skutkuje nałożeniem kary pieniężnej przez Prezesa URE.

W odniesieniu do przesłanki stopnia zawinienia stwierdzić należy, iż jakkolwiek nie stanowi ona normatywnej przesłanki odpowiedzialności karnoadministracyjnej, jednak ma znaczenie przy określaniu wysokości kary pieniężnej. W niniejszej sprawie nie stwierdzono umyślnego działania powoda, który podjął działania do jak najszybszego wydania warunków przyłączenia do sieci. Dlatego też stopień zawinienia powoda jest mały, co przekładając na wysokość kary przyczyniło się do określenia jej w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Ponadto powód nie był wcześniej karany za takie naruszenie, co stanowiło czynnik łagodzący wymiaru kary pieniężnej.

Na podstawie art. 56 ustawy - Prawo energetyczne, odpowiedzialność określona w tym przepisie oparta jest nie na zasadzie winy, a bezprawności działania lub zaniechania. Sama wina, a dokładniej stopień zawinienia, ma jedynie znaczenie dla ustalenia wysokości kary pieniężnej (por. Sąd Najwyższy w uzasadnieniach wyroków z 4.11.2010 r., sygn. akt III SK 21/10, LEX nr 737390 oraz z 1.06.2010 r., sygn. akt III SK 5/10, LEX nr 622205).

Możliwości finansowe powoda określono z uwzględnieniem, w szczególności sprawozdania finansowego za 2017 rok oraz formularza opłaty z tytułu udzielonej koncesji na 2018 (rozliczenie przychodu osiągniętego w roku 2017 r.). Przedsiębiorca uzyskał w 2017 r. przychód netto ze sprzedaży towarów i materiałów w wysokości (...) zł. Ponadto wykazał przychód z działalności koncesjonowanej w kwocie (...) zł. Przy czym, nałożona na powoda kara pieniężna stanowi ok. (...) % przychodu Przedsiębiorcy osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót energią

elektryczną w 2017 roku, co dało łączną kwotę(...) zł. Kara maksymalna nałożona na powoda mogłaby wynieść na podstawie art. 56 ust 3 ustawy – Prawo energetyczne (...) zł.

W odniesieniu do zarzutu wymierzenia kary łącznej wskazać należy, że w sentencji zaskarżonej decyzji wyraźnie wskazano dwa przypadki naruszenia, które następnie szczegółowo opisano w jej uzasadnieniu. Wobec stwierdzonego w tym konkretnym przypadku naruszenia przepisów dwukrotnie, tj. w roku 2016 i 2017 oraz uznaniu, że nie zachodzą podstawy do odstąpienia od wymierzenia powodowi kary pieniężnej, czy też zmiany jej wysokości, wyodrębnienie w sentencji dwóch kar nie wpłynęłoby na jej łączną wysokość, tym bardziej, że jak wskazał pozwany, powód zaskarżył j przedmiotową decyzję w całości. W ostateczności wymierzono karę w wysokości 3.000 zł za każdy dzień zwłoki w obu przypadkach, co w konsekwencji wskazuje, że kara za przekroczenie terminu wydania warunków przyłączenia w roku 2016 wynosi 33.000 zł (11 dni x 3.000 zł) zaś w roku 2017- 54.000 zł (18 dni x 3.000 zł), łącznie 87.000 zł.

Zdaniem Sądu orzeczona kara pieniężna w wysokości 87.000 zł spełni swoją prewencyjną, a jednocześnie represyjną rolę, stanowiącą obligatoryjną sankcję. Aby działania prewencyjne, czy też represyjne dały skutek, muszą być one jednocześnie dolegliwe, aby podmiot w przyszłości nie dopuścił do ponownego naruszenia przepisów prawa, a jednocześnie nie powodowały nadmiernych obciążeń mogących skutkować zachwianiem płynności finansowej podmiotu. Zdaniem Sądu kara w orzeczonej wysokości jest adekwatna do stwierdzonego naruszenia i odpowiada prawu.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia przez pozwanego szeregu przepisów postępowania administracyjnego mających w ocenie odwołującego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy należy wskazać, że postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia tym samym stron możliwości podnoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 lutego 2007 r., sygn. akt VI ACa 952/06). Ewentualne naruszenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w toku prowadzonego postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem postępowania przed tutejszym Sądem, jak również nie stanowi samoistnej podstawy uchylenia decyzji w tym postępowaniu, albowiem nie ma ono wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonej decyzji. Wniesienie odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna bowiem postępowanie sądowe, w którym Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpoznaje sprawę od nowa, w zakresie przedmiotu sprawy. Należy również stwierdzić, że specyficzny tryb postępowania, z jakim mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, zasadza się na założeniu, że organ w toku postępowania administracyjnego gromadzi dowody na poparcie swoich twierdzeń, zaś strona odwołująca się czyli powód, w procesie zwalcza te dowody przedstawiając sądowi inne dowody, które zmierzają do obalenia twierdzeń organu. Sąd na nowo przeprowadza zatem postępowanie dowodowe, gromadząc materiał dowodowy w postępowaniu sądowym, z tego też względu przebieg postępowania administracyjnego nie ma wpływu na ostateczną decyzję podejmowaną przez Sąd. Do powoda należy zatem wykazanie, że zaprezentowane przez organ dowody nie pozwalają na konkluzję taką jak w decyzji, zaś rzeczą Sądu nie jest zastąpienie organu i przeprowadzenie postępowania od początku, a jedynie ocena legalności decyzji i w zależności od przewidzianych prawem możliwości bądź zmiana decyzji bądź jej uchylenie. W sytuacji, gdy organ stosownych dowodów nie dostarczył i decyzja nie znajduje odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym, na odwołującym się nie spoczywa ciężar przeprowadzenia dowodu przeciwnego. Na podstawie tak zebranego materiału dowodowego Sąd dokonuje ustaleń faktycznych oraz dokonuje subsumcji przepisów do ustalonego stanu faktycznego, czego skutkiem jest wydanie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91, Lex nr 3724; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98, Lex nr 35385; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351 /99, Lex nr 38556; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98, Lex nr 52708) Sąd Ochrony konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć rozpoznania sprawy wynikającej z odwołania od decyzji tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość

postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Przekazanie przez Prezesa URE odwołania wszczyna kontradiktoryjne postępowanie cywilne, którego celem nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Warszawie, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. kierując się zasadą odpowiedzialności strony za wynik sporu.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński